

חַת־ת לַיּוֹם רַבִּיעִי פְּרֻשֵׁת שׁוֹפְטִים כ"ט מִנְחָם אָב, ה'תשפ"ג – שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / רַבִּיעִי עִם רִשׁוֹ

מִשֶׁה רַבְּנוּ מִמְּשִׁיךְ וּמִדְרִיךְ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי צַד לְהִתְנַהֵג בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, רֵאשִׁית הוּא מִתְאַר אֶת תַּפְקִיד הַכֹּהֲנִים וּבְהַמְשִׁיךְ מִלְמַד וּמִזְכִּיר שְׁאֲסוּר לִנְבֵּא עֲתִידוֹת.

לְכָל אֶחָד מֵהַכֹּהֲנִים יִשְׁנֶה תּוֹרֵנוֹת מִתִּי עָלָיו לְלַכֵּת לְעֵבוֹד בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. לֹא רְאוּי שְׁיַעֲבֹדוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ שְׁלֹא בַתּוֹרָם.

אוּלַּם יִשְׁנֶם שְׁנֵי מִקְרִים בָּהֶם יְכוּל הַכֹּהֵן לְעֵבוֹד בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ אֲפִילוּ אִם זֶהוּ הַתּוֹר שֶׁל מִשְׁפַּחַת כֹּהֲנִים אַחֵרֶת:

1. אִם הַכֹּהֵן מִקְרִיב קֶרֶבֶן שֶׁל עֲצָמוֹ, הוּא יְכוּל לְהַקְרִיב אוֹתוֹ בְּעֲצָמוֹ.
2. בְּיוֹם טוֹב, כָּלֶם עוֹזְרִים.

הַכֹּהֲנִים שְׁעוֹבְדִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ מִקְבָּלִים אֶת חֻלְקֵי הַקְּרָבָנוֹת שֶׁשִּׁיכִים לָהֶם.

~

מִשֶׁה רַבְּנוּ אוֹמֵר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא לְנִסּוֹת וּלְנַחֵשׁ מֵה שְׁיִקְרָה בְּעִתִּיד. לְלַמֵּד מֵהַגּוֹיִים אִיךְ לֹא לְהִתְנַהֵג: לְאֹף יְהוּדֵי אֲסוּר לְעֵבֵד עֲבוֹדָה זָרָה שֶׁהַגּוֹיִים עוֹבְדִים. גַּם לֹא לְנַחֵשׁ מֵה יִקְרָה בְּעִתִּיד תּוֹךְ עֲשִׂית דְּבָרִים שׁוֹנִים כְּגוֹן לְשִׂאוֹל מִקְלוֹת אִיךְ לְהִתְנַהֵג אוֹ לַעֲשׂוֹת קְסָמִים אֲמִתִּיִּים אוֹ מְדַמִּים אוֹ לְשִׂאוֹל שְׂאֵלוֹת בְּכַחוֹת שׁוֹנִים שֶׁל טְמֵאָה.

בְּעֵינֵי ה' הַדְּבָרִים הָאֵלוֹ הֵם מִתְעַבִּים וְהוּא מְגַרֵּשׁ אֶת הַגּוֹיִים מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל רַק בְּגִלְל שֶׁהֵם מִתְנַהֲגִים כֵּן.

"תְּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹקֶיךָ" – לְהִתְנַהֵג בְּיֶשֶׁר וּבְתַמִּימוֹת עִם ה', לֹא לְנִסּוֹת לְנַחֵשׁ מֵה יִקְרָה רַק לְבַטֵּחַ בָּה' וְהוּא יִדְאָג לְעַמּוֹ!

תהלים / יום כ"ט לחדש פרקם ק"מ- קמ"ד

בתהלים של היום ישנו פסוק: "תבון תפלתי קטרת לפניך" - תפלתי לפני ה' היא כמו קטרת. (הרמב"ם בחר לפתח בפסוק זה את ספרו על הקרבנות).

הרבי מלמד: כשם שבאשר כהן מקטיר את הקטרת, לאף אדם אסור להיות במקום, רק הכהן מקטיר הקטרת לפני ה'.

כך גם שעת התפלה היא ענין פרטי, בינינו לבין ה'.

בנוסף, המילה קטרת היא כמו המילה קשר (בארמית קטר- הצלילים ש' וט' מתחלפים ביניהם) - חבור. תפלה היא דרך מיחדת שבאמצעותה אנו יכולים להתקשר ולהתחבר אל ה'.

תניא / אגרת התשובה סימן ט' (כ"ט מנחם אב שנה פשוטה)

כשמגיע זמן ארוחת ערב אנחנו שואלים "אמא, אני יכול לקבל אוכל?"

כשבלם משחקים בכדור אנו שואלים "מתי יגיע תורי?"

למה אנחנו מבקשים דברים בשביל עצמנו?

אנו רוצים להיות בטוחים שדואגים לנו ויש לנו את כל מחסורנו.

היום האדמו"ר הזקן אומר לנו שזה הדבר הנכון.. אבל הסבה לא נכונה.

גוי עושה את הדברים האלה כדי לדאג לעצמו, אבל יהודי, צריך לעשות זאת בגלל שהוא רוצה לעשות משהו לה'. היות ויש לו נשמה בגוף, הוא צריך לדאג לטפל בגופו כדי שיוכל להתפלל, ללמד תורה ולקיים מצוות. אבל אם מקימים זאת עבור ה' למה עלינו לדאג לנשמה שלנו? לכל יהודי יש נשמה.

בגלל שהתורה אומרת שקודם כל עלינו לדאג לנשמה שלנו, ורק אז נוכל לדאג למישהו אחר.

אבל היות ואנו זוכרים שהדבר החשוב ביותר זו הנשמה, נדאג לטפל בכמה שיותר נשמות שנוכל, ולא רק בעצמנו.

כך נוכל להסתפל על מצוות הצדקה במבט הנכון ולדאג לתת ככל שאנו יכולים. גם בצדקה, התורה מלמדת אותנו למי יש לתת קודם. אפילו שאנו באמת צריכים לתת לכלם, קודם כל עלינו לתת לעניי המשפחה שלנו ואז לדאג לעניים אחרים.

היום יום / כ"ט מנחם אב

היום הרבי מלמד עד כמה נעלים בעיני ה' המאמץ והיגיעה שלנו.

האם פעם התחלתם לכתב מכתב לסבא וסבתא וחסבתם: זה ארך מדי הרבה זמן... אני לא בטוח מה כדאי לכתב... אמא!!! את תכתבי את המכתב הזה.

כמוכן שזה יהיה מהיר יותר, ואולי אפילו יראה יפה יותר אם אמא תכתב אותו.

אבל מה ישמח יותר את סבא וסבתא? הם ישמחו הרבה יותר אם אתם תכתבו אותו אפילו אם הוא לא כל כך יפה.

עבודה ה' שלנו גם היא כך, לעתים חולפות בנו מחשבות, הלואי שמשהו אחר היה עושה זאת בשבילנו, או לפחות מראה לנו בדיוק איך כדאי לעשות.

אבל ה' אוהב הרבה יותר באשר אנו מנסים כמיטב יכולתנו, אפילו אם זה לא מושלם. זה נקרא

”עבודה בכח עצמו” - באשר אנו עושים את העבודה בעצמנו.

היום, ערב ראש חודש אלול, זו בעצם המהות של חודש אלול. לשים את המאמץ שלנו כדי להתקרב לה' (אני לדודי) ואז ראש השנה ויום כפור יהיו כמו שה' לוקח אותנו ביד ומקרב אותנו אליו (ודודי לי).

ספר המצוות / מצוות עשה צ"ג, קי"ד

לומדים את המצוה האחרונה על נזיר, **מצוה עשה צ"ג**. באשר אדם מסיים את תקופת הנזירות הוא צריך לעשות תהליך של הפסקת הנזירות על פי התורה. התהליך כולל מספר שלבים כמו גלוח כל שערו והקרבת קרבנות. לומדים מצוה נוספת מהסדרה הבאה של ההלכות:

באשר אדם אוהב את ה' יתכן וירצה להקדיש משהו לה', אולי את מחבט הבייסבול שלו. אבל ה' רוצה הקדשה אחרת, ה' מבקש שאנשים יתרמו כסף עבור בית המקדש. לכן במקום שאדם יתרם את מחבט הבייסבול שלו, הוא אומר, אני רוצה לתרם את עלות מחבט הבייסבול. אדם יכול גם לומר, אני רוצה להקדיש סכום כסף כמו אחי הקטן. אמנם קל לדעת כמה עולה מחבט הבייסבול, אבל כמה שנה האח הקטן? אל דאגה, התורה אומרת לנו. בהתאם לגילו.

וזו המצוה שלומדים היום, **מצוה עשה קי"ד** שאם אדם נזיר לתת לה' סכום כסף כשווי של אדם מסיים, עליו לקיים את נדרו על פי מה שמואב בתורה כמה כסף עליו לתת.

רמב"ם / הלכות נזירות פרקים ט', י', הלכות ערכין וחרמין פרק א'

ברמב"ם היום מסיימים ללמד על נזיר.

פרק ט' - בסיום ימי הנזירות על הנזיר להקריב קרבנות. הכסף שבו הוא משתמש על מנת לשלם לכהמות אותם הוא מביא לקרבן, קדוש במיוחד. לכן אם שלם יותר מדי כסף לבית המקדש עבור הקרבנות, הכסף התקדש והוא אינו יכול סתם כך לקבל עוֹדף.

פרק י' - זהו הפרק האחרון בהלכות נזיר. לומדים שנזיר צריך לגלח את שערו שלוש פעמים.

1. בסיום ימי הנזירות

2. אם נטמא באמצע, עליו לגלח באשר הוא מטהר.

3. באשר אדם נהיה טמא בטמאת צרעת

הרמב"ם כותב מה קורה אם קרו לו כל שלושת המקרים או אם הוא לא בטוח שיש לו אותם. איך הוא מגלח את עצמו.

בסיום הפרק הרמב"ם כותב שאדם שקבל על עצמו נזירות מתוך בונה נכונה הוא מיוחד בעיני ה'.

מתחילים עתה סדרה חדשה של הלכות - הלכות ערכין וחרמין.

באשר אדם מבטיח לתת תרומה לה' (כדי לעזור לתחזק את בית המקדש) לומדים איך יודעים כמה אדם שוה, או שדה או כל דבר אחר שהקדיש. זהו סוג של נדר, שזהו הנושא בו עוסק הספר הזה של הרמב"ם מתוך היד החזקה - ספר הפלאה. זהו סוג של נדר הנקרא נדרי הקדש בגלל שזהו נדר לשם קדושה.

פרק א'- הרמב"ם מסביר את סוגי האנשים שנודרים נדר לתת תרומה לה' שתשמש בבית המקדש. לגוים מתר לתרם תרומות מסויימות.

ישנו סוג נוסף של נדר שבו מעריכים כמה שוה האדם בהתאמה לשווי שאנשים היו מוכנים לשלם עבורו כעבד. יש צורך במידע רב על האדם לשם הערכה זו.

דרכי החסידות / ספורים שהרבי ספר

החסיד ר' בנימין קלעצקער היה איש עסקים שעבד ביערות. פעם הוא התישב לערוך חשבון כמה כסף הרויח, הוא חשב את המחיר של כל אחד מהיערות, העובדים שפירתו את העצים, עלות ההובלה וכמה הרויח מכל חלק. בסוף הוא חבר יחד את כל המספרים ורשם סך הכל: אין עוד מלבדו! מה כל כך מיוחד בענין זה שר' בנימין לא עשה זאת כדי ללמד לקח למישהו או סתם לכתב אמרת שפר נחמדה, הוא באמת חשב כל כך על ה' באותו זמן, שהוא הרגיש כך באמת בסוף החשבון. הדבר החשוב ביותר איננו סכום הכסף שהרויח, אלא העבדה שכל העולם כלו הוא חלק מה'.
(ראה שיחת פרשת ראה ה'תשל"ה)